

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/59/2014
Identifikačné číslo spisu: 7912010591
Dátum vydania rozhodnutia: 16.10.2014
Meno a priezvisko: JUDr. Juraj Kliment
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2014:7912010591.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného M. X. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 16. októbra 2014 v Bratislave dovolanie obvineného M. X. proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 19. júna 2013, sp. zn. 4 To 29/2013 a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného M. X. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trebišov (ďalej už len súd prvého stupňa) zo 17. januára 2013, sp. zn. 5 T 170/2012, bol obvinený M. X. (ďalej už len obvinený) uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 21. augusta 2012 v čase okolo 5,20 hod. do 5,30 hod. vo vchode obytného bloku s popisným č. XX/XX na ulici Q. v N. prišiel ku svojej manželke N. X., ktorá išla do práce a žiadal od menovanej mobilný telefón, pričom N. X. mu mobilný telefón odmietla vydať, tak ju následne zozadu chytil jednou rukou za vlasy, druhou rukou jej zakryl ústa, nakoľko menovaná kričala o pomoc, povedal jej, aby bola ticho, následne ju zvalil na zem, kde jej prehľadával vrecká na nohaviciach a z pravého predného vrecka jej odcudzil obranný sprej značky NATO, z pleca stiahol jej tašku, z ktorej odcudzil peňaženku hnedej farby, v ktorej sa nachádzali 1 ks ružového zapaľovača, krabička cigariet zn. Parmount, preukaz poisťovne na meno N. X., H. X., O. X., 1 ks stravného lístka v hodnote 2,85 Eur, 1 ks kartička čísla účtu Slovenskej sporiteľne, 1 ks kartička čísla účtu ČSOB banky, 1 ks grid karty Slovenskej sporiteľne, 1 ks karta Dráčik, 1 ks CBA karta, pričom jej nebolo spôsobené žiadne zranenie a odcudzením vecí jej bola spôsobená škoda vo výške 4,85 Eur.

Prvostupňový súd mu za to uložil podľa § 188 ods. 2, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov nepodmienečne, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Zároveň podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Trebišov sp. zn. 3 T 133/2012 zo dňa 27. decembra 2012, ktorým mu bol podľa § 360 ods. 2, § 36 písm. 1/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) mesiacov nepodmienečne, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 73 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. mu uložil aj ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Proti tomuto rozsudku, po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku, zahlásil odvolanie obvinený do viny a trestu.

Na základe podaného odvolania Krajský súd v Košiciach (ďalej už len odvolací súd) v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obvinený podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obvineného nebolo dôvodné, preto ho uznesením z 19. júna 2013, sp. zn. 4 To 29/2013, podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Súdu prvého stupňa bolo 7. mája 2014 doručené dovolanie obvineného, ktoré podal prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. Miloša Kaščáka. Dovolanie smeruje proti vyššie citovanému uzneseniu odvolacieho súdu a obvinený v ňom uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Vo vzťahu k tomu dôvodu dovolania argumentoval obvinený tým, že na naplnenie formálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. sa vyžaduje, aby vec, ktorej sa páchatel' za použitia násilia alebo hrozby bezprostredného násilia zamýšľal zmocniť, bola vo vzťahu k páchatel'ovi vecou cudzou. Obvinený zdôraznil, že poškodená je jeho manželka a že v rámci celého trestného konania, ktoré predchádzalo vydaniu rozsudku prvostupňového súdu, nebola riešená otázka bezpodielového spoluvlastníctva k predmetným veciam. Pri bezpodielovom spoluvlastníctve manželov nie je vec nadobudnutá manželmi počas trvania manželstva cudzou vecou, ktorá by bola spôsobilým hmotným predmetom útoku pri trestnom čine krádeže (resp. lúpeže) spáchaným druhým manželom (cit. z Ivor J. a kolektív, Trestné právo hmotné 2, 2010, str. 148).

Podľa obvineného sa súd prvého stupňa vo svojom rozsudku vôbec nevyrovnal s otázkou vlastníctva, resp. bezpodielového spoluvlastníctva odcudzených vecí. V tejto súvislosti poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej sa vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo odôvodnené a presvedčivé. Práve odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Podcenenie povinnosti súdu vytvoriť presvedčivé rozhodnutie, ktoré spĺňa parametre zákonnosti a ústavnosti, zreteľne vyvoláva účinky arbitrárnosti a porušenia základného práva účastníka konania na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite a v primeranom čase.

Obvinený svoju dovoláciu argumentáciu v závere zhrnul tak, že skutok vymedzený v skutkovej vete napadnutého rozsudku nemôže napĺňať skutkovú podstatu trestného činu lúpeže, nakoľko odcudzené veci neboli vo vzťahu k jeho osobe vecami cudzími, lebo išlo o veci, ktoré patrili do bezpodielového spoluvlastníctva jeho a poškodenej (manželov).

V rámci konečného návrhu obvinený navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil porušenie zákona v citovanom zákonom ustanovení v neprospech obvineného a aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil uznesenie odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvého stupňa a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal prvostupňovému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručil rovnopis dovolania ostatným stranám trestného konania, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté spolu s upozornením, že

sa môžu v súdom stanovenej lehote k dovolaniu obvineného vyjadriť. Túto možnosť nevyžil ani prokurátor, ani poškodená.

Spisový materiál spolu s dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky riadne predložený na rozhodnutie 29. septembra 2014.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného a zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), prostredníctvom splnomocneného obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Zároveň ale zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej už len dovolací súd) úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ust. § 385 ods. 1 Tr. por. expressis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011).

Obvinený v dovolaní uplatnil iba dôvod dovolania podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom.

Spomenutý dovolací dôvod naplňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) a pod. i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. Toto ustanovenie sa vzťahuje aj

na nesprávne použitie iných právnych predpisov než Trestného zákona, napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona o konkurze a reštrukturalizácii a pod., pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnej kvalifikácii skutku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je potrebné ďalej uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa. Dovolacie námietky, ktoré sa týkajú skutkových zistení a hodnotenia dôkazov, stoja teda jednoznačne mimo rámec dovolacieho dôvodu o nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku.

V dovolaní obvinený namietal nesprávne právne posúdenie súdeného skutku ako zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. z dôvodu, že nebol naplnený jeden zo zákonných znakov základnej skutkovej podstaty tohto trestného činu, konkrétne normatívny znak „cudzia vec“.

Námietka obvineného je právneho charakteru, obsahovo teda zodpovedá uplatnenému dovolaciemu dôvodu, preto dovolací súd skúmal, či bola zo strany obvineného uplatnená dôvodne.

Trestný zákon v § 8 definuje trestný čin ako protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak. Skutkové podstaty jednotlivých trestných činov upravuje Trestný zákon vo svojej druhej (osobitnej) časti.

Podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. sa trestného činu lúpeže dopustí ten, kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci. Za to sa potrestá odňatím slobody na tri roky až osem rokov.

Podľa ods. 2 písm. d/ ust. § 188 Tr. zák. odňatím slobody na sedem rokov až dvanásť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 na chránenej osobe.

Podľa § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., chránenou osobou sa rozumie blízka osoba. Podľa ods. 2 cit. par., ustanovenie odseku 1 sa nepoužije, ak trestný čin nebol spáchaný v súvislosti s postavením, stavom alebo vekom chránenej osoby.

Podľa § 127 ods. 4 Tr. zák., sa na účely tohto zákona blízkou osobou rozumie príbuzný v priamom pokolení, osvojiteľ, osvojenec, súrodenec a manžel; iné osoby v rodinnom alebo obdobnom pomere sa pokladajú za navzájom blízke osoby len vtedy, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá právom pocítovala ako ujmu vlastnú.

Trestný čin lúpeže podľa § 188 Tr. zák. má dva objekty, prvým je osobná sloboda a druhým majetok. Z hľadiska systematiky osobitnej časti Trestného zákona je ale lúpež zaradená medzi trestné činy proti slobode (viď druhá hlava, prvý diel osobitnej časti Tr. zák.), čím je zdôraznený práve prvý objekt - osobná sloboda v zmysle slobodného rozhodovania jednotlivca v majetkovej sfére.

Lúpež patrí medzi násilné trestné činy, keďže objektívna stránka tohto ustanovenia ako obligatórny znak vyžaduje použitie násilia alebo hrozby bezprostredného násilia, v úmysle zmocniť sa cudzej veci.

Násilím pri trestnom čine lúpeže rozumieme použitie fyzickej sily zo strany páchatel'a určenej k prekonaniu alebo zamedzeniu kladeného alebo očakávaného odporu napadnutej osoby. Násilie musí byť prostriedkom nátlaku na vôľu napadnutej osoby, nie je ale podmienkou, aby napadnutá osoba kládla odpor. Hrozbou bezprostredného násilia rozumieme hrozbu takým násilím, ktoré má byť vykonané ihneď potom, ako sa napadnutá osoba odmietne podrobiť vôli páchatel'a. Táto hrozba nemusí byť výslovná, postačí aj konkludentný prejav, pokiaľ je z neho i z ďalších okolností zrejmé, že sa násilie uskutoční ihneď, len čo sa napadnutý nepodrobí vôli páchatel'a (pozri R 50/1957).

Trestný čin lúpeže je dokonaný už použitím násilia resp. hrozby bezprostredného násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, bez ohľadu na to, či sa páchatel' veci skutočne aj zmocnil. Z tohto pohľadu preto nie je podstatná ani hodnota veci. O lúpež ide dokonca aj v prípade, ak poškodenému žiadna škoda nevznikla, napríklad preto, lebo páchatel'om požadovanú vec (napr. peňaženku, mobil) poškodený nemal pri sebe (pozri R 19/1965).

Z hľadiska subjektívnej stránky musí pri trestnom čine lúpeže úmysel páchatel'a smerovať k zmocneniu sa cudzej veci. Pod zmocnením sa veci rozumie skutočnosť, že si páchatel' zjedná možnosť s vecou voľne disponovať sám podľa svojej vôle, v dôsledku čoho vylúči z dispozície vecou toho, kto ju mal dosiaľ u seba (môže sa jednať o vlastníka veci, správcu alebo aj inej osoby, ktorá má vec oprávnené u seba). Poškodený teda nemusí byť vlastníkom veci, stačí, že ju má vo svojej dispozícii.

Ak by páchatel' s použitím násilia alebo hrozby bezprostredného násilia odňal niekomu vec, ktorá mu patrí a ktorú predtým napadnutému zveril, nešlo by o lúpež, ale o trestný čin vydierania podľa § 189 Tr. zák. (pozri R 13/1976).

Pri trestnom čine lúpeže tak musí ísť z pohľadu páchatel'a o cudziu vec. Cudzou vecou pritom rozumieme vec, ktorá nepatrí páchatel'ovi buď vôbec, alebo nepatrí výlučne len jemu (spoluvlastníctvo).

Vec, ktorá patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, nie je vo vzťahu k obom manželom cudzou vecou, ktorá by mohla byť spôsobilým predmetom trestného činu krádeže či lúpeže spáchaného druhým z manželov (pozri uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 13. júna 2001, sp. zn. 7 Tz 120/2001).

Vec môže byť v spoluvlastníctve viacerých vlastníkov. Spoluvlastníctvo je podielové alebo bezpodielové. Bezpodielové spoluvlastníctvo môže vzniknúť len medzi manželmi (§ 136 ods. 1, ods. 2 Obč. zák.).

Podľa § 143 Obč. zák. v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov (ďalej už len BSM) je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnenému nástupcovi pôvodného vlastníka.

Pri určovaní rozsahu BSM vychádza Občiansky zákonník z troch kritérií. Prvým je časové, t. j. kedy bola vec nadobudnutá, druhým kritériom je spôsob nadobudnutia veci a tretím účel, ktorému vec slúži.

Nie všetky veci nadobudnuté za trvania manželstva niektorým z manželov patria do BSM. Určité veci Občiansky zákonník z BSM vylučuje napriek tomu, že boli nadobudnuté za trvania manželstva. Medzi inými sú to i veci, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe len jedného z manželov. Pri posudzovaní povahy vecí súdna prax ustálila, že je potrebné dôsledne skúmať nielen to, či je vec spôsobilá slúžiť potrebe len jednému z manželov, ale aj to, či skutočne slúžila výlučne jednému z manželov. Za splnenia týchto podmienok vec bez ohľadu na jej hodnotu nepatrí do BSM (Zhodnotenie

Najvyššieho súdu ČSSR z 3. februára 1972, sp. zn. Cpj 86/1971, R 42/1972).

Do kategórie vecí slúžiacich podľa svojej povahy osobnej potrebe len jedného z manželov súdna prax zaradila hnutelné veci ako napr. spodné prádlo, odevy, šaty, topánky a pod. Výplýva to jednak zo spotrebného charakteru predmetných vecí a tiež z hľadiska ich delenia na dámske (ženské) a pánske (mužské). Niet pochyb o tom, že do tejto kategórie patria aj kabelky a peňaženky, lebo to sú takisto spotrebné veci, ktoré aj z hľadiska ich delenia na dámske (ženské) a pánske (mužské), reálne slúžia osobnej potrebe len jednému z manželov. Obdobné závery platia i vo vzťahu k mobilnému telefónu, ktorý v dnešnej dobe má pravdepodobne každý obyvateľ Slovenska, čomu nasvedčuje skutočnosť, že penetrácia mobilných služieb v prvom polroku 2014 na Slovensku dosiahla 119,96 %, keď mobilní operátori evidovali spolu 6,526 mil. aktívnych SIM kariet. V priemere tak na každého obyvateľa Slovenska vychádza viac ako jedna aktívna SIM karta (zdroj:).

Manželia X. v tomto smere neboli žiadnou výnimkou, lebo aj v ich domácnosti mal každý z manželov svoj vlastný mobilný telefón. Uvedená skutočnosť vyplýva z výpovede samotného obvineného (výpoveď z prípravného konania 21. augusta 2012 v spise na č. l. 28, ktorú potvrdil aj v konaní pred súdom), keď vysvetľujúc dôvody, pre ktoré od manželky žiadal jej mobilný telefón, obvinený uviedol, že to bolo z dôvodu, že potreboval zavolať kolegovi do práce, že nepríde a na svojom mobilnom telefóne nemal kredit. Z tejto výpovede pritom jednoznačne vyplýva, že obvinený dôsledne rozlišoval medzi manželkiným a svojim vlastným mobilným telefónom (...nech mi dá (manželka) svoj telefón..., ... že mi (manželka) svoj telefón nedá..., na svojom telefóne som nemal kredit..., atď.), nehovoril o ich spoločných mobilných telefónoch. Bol si tak teda plne vedomý toho, že každý z nich pre svoju osobnú potrebu používa svoj vlastný mobilný telefón.

Aj v prípade mobilného telefónu patriacemu manželovi/lke môže ísť o cudziu vec, pokiaľ vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že uvedený mobilný telefón slúžil potrebe len jednému z manželov. V prípade, že jeden z manželov použil násilie v úmysle zmocniť sa tohto mobilného telefónu, pôjde o trestný čin lúpeže podľa § 188 Tr. zák., nakoľko ide o cudziu vec, ktorá nepatrila do bezpodielového vlastníctva manželov.

Dovolací súd, aplikujúc vyššie uvedené právne úvahy na súdmi oboch stupňov zistený skutkový stav, rovnako dospel k záveru, že skutok uvedený v tzv. skutkovej vete výroku o vine rozsudku súdu prvého stupňa, bol súdmi oboch stupňov správne právne kvalifikovaný ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. v spojení s ust. § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. a ust. § 127 ods. 4 Tr. zák., lebo obvinený proti inému (manželke) použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci (jej mobilného telefónu) a čin spáchal na chránenej osobe - blízkej osobe.

Pre úplnosť treba uviesť, že trestný čin lúpeže bol v tomto prípade dokonaný už v okamihu, kedy obvinený použil násilie v úmysle zmocniť sa mobilného telefónu svojej manželky, ktorý bol v jej výlučnom vlastníctve a vo vzťahu k obvinenému bol preto vecou cudzou. Nevyžadovalo sa, aby sa predmetného mobilného telefónu za použitia násilia či jeho hrozby obvinený aj skutočne zmocnil. Z hľadiska trestného práva bol úplne irelevantný dôvod, pre ktorý tak obvinený konal (chcel zavolať z manželkinho mobilu do práce, že nepríde, lebo bol opitý).

Z tohto pohľadu (dokonaný vs. dokončený trestný čin) potom odvolacia a tiež dovolacia argumentácia obvineného, že veci, ktoré vzal z manželkinej kabelky, nepovažoval za jej osobné veci, ale za ich spoločné, nakoľko sú manželia a spoločne môžu disponovať spoločnými účtami, ako aj kartičkami poistenca ich detí, nebola podstatná, lebo v momente, kedy tieto veci manželke vzal, bol už trestný čin lúpeže dokonaný (boli splnené všetky formálne znaky skutkovej podstaty tohto trestného činu predpokladané Trestným zákonom). Okolnosť, že obvinený trestný čin lúpeže aj dokončil tým, že sa zmocnil vecí opísaných v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa, z ktorých niektoré skutočne patrili do BSM obvineného a poškodenej manželky (s výnimkou peňaženky, ktorá rovnako patrila výlučne poškodenej manželke a kartičiek (správne preukazov - pozn.) poistencov, ktoré sú majetkom poisťovne), nemala vplyv na právnu kvalifikáciu skutku.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por., dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Dovolací súd na základe prezentovaných právnych záverov konštatuje, že v trestnej veci obvineného je zrejmé, že dôvod dovolania upravený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. splnený nie je. Dovolanie obvineného preto s použitím § 382 písm. c/ Tr. por. na neverejnom zasadnutí uznesením odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.